

У име Оца и Сина и Светога Духа

Некада браћо и сестре путовало се највише пешке. Није било никаквих средстава превозних, него се ишло својим ногама. Па људи када крену у неко место, на путу се уморе. И онда када наиђу на неки добар храст или орах они застану мало у његовом хладу да се одморе. Данас то није случај. Данас постоје многа средства, којима прелазимо огромне, раздаљености и даљине, и није потребно за тим. Али има једно путовање на које смо сви кренули пре три недеље. Кренули смо у сусрет Васкрслем Господу. Кренули смо преко пучине Светог Великога поста, и налазимо се негде на средини те пучине. Било је бура биће их и још, таласи запљускују нашу лађу, али ми гледамо у Васкрситеља Господа Христа, и настављамо своје путовање. Али су се многи и уморили за ове три недеље путовања.

Зато Света Црква у ову трећу недељу Светог поста, износи пред своја верна чеда животворни крст Господњи. Као неко лиснато дрво, гранато дрво под којим можемо да се одморимо, да се утешимо да се окрепимо и да наставимо своје путовање. То је недеља Крстопоклона, трећа недеља од почетка поста. И ми данас смо се клањали и певали Часном крсту Господњем, тропаре, песме и молитве упућивали. А нарочито песма коју су сестре певале за време причешћивања: „Крст је сила и знамење, крст је спасење“. Господ Христос не само да је Он носио крст свој, и пострадао на њему, ради нас људи и ради нашега спасења, него је обећао свима нама, уствари позвао све нас: „Ко хоће за мном да иде, нека се одрекне себе и узме крст свој и за мном иде“. Није рекао Господ да узмемо Његов крст, он је претежак за наша слаба плећа, неко свако да узме свој крст и да идемо за Господом Христом. Не испред Њега, не барабар са Њим, него за Њим. Он је наш путовођа, Он је наш војсковођа, Он зна пут, Он зна циљ и ми да га следимо.

Шта значи да узмемо свако свој крст браћо и сестре? Шта је наш крст? Јел то крстић на врату, јел можда на реверу пришивен? Не! Крст јесте

симбол и знак победе над сваким злом. Али наш животни крст који треба да носимо попут нашег Господа, јесте оно што је и Господ проживео за време свога живота. Од витлејемске пећине, па до Голготе и маслинске горе и Вазнесења свога, Он је био практично на крсту. Као младенац био је гоњен од цара Ирода, као одрастао човек и учитељ народа Он је био гоњен од јеврејских старешина и фарисеја. Од њих је осуђен на смрт, и разапет на крсту. Много би требало времена да се наброје сви моменти Његовог живота, који казују да је Он у ствари целог живота био на крсту. Тако и ми када каже Господ „узми свој крст“ значи да прихватимо на себе све оно што нама Бог пошаље у овом земном животу. Све невоље, сва страдања, сва искушења, све муке и болести, све је то у ствари наш животни крст. Треба да га носимо идући за Господњим крстом, дакле онако трпељиво, онако смирено, као што је Господ носио свој крст. Јер само крст који се носи са трпљењем и благодарношћу Богу што нам га је послао, јесте на спасење нама.

Не вреди у невољи у страдању било какве врсте, да ропћемо а тога често чинимо, кривимо не само наше ближње за своје невоље него и самога Бога често кривимо: „Па зашто је баш мени дао то да се деси“ и тако даље. Треба знати браћо и сестре и веровати у то, да Господ неће послати тежи крст на нас, него што га можемо понети. Шаље оно што можемо понети, оно што ће нам бити на спасење. Јер тешко оном кога Господ не похађа невољама и страдањима, значи да га је заборавио, значи да га је оставио због његових грехова и да о њему више не брине. А када нам Господ шаље невоље, када нам даје наш крст да носимо, то је знак Божије љубави или Божијег милосрђа. Јер он на тај начин нас призива себи, и води нас путем за Царство небеско.

У житијама Светих има један диван пример, једна жена је сваке недеље долазила у Цркву и пред иконостасом пред Господом плакала и лила сузе. Свештеник је посматрао то и једном приликом приђе и каже: „Сестро шта је, што толико тугујеш, шта те толико

мучи од чега ти патиш толико каже, вапијеш Богу“. Каже: „Господ ме оставио“. „Како те оставио Господ?“ „Три године немам никаквог искушења. Па молим Бога да ми пошаље нешто, што ће ме укрепити на моме путу.“ Дакле то је пример како ми треба да прихватамо оно све што нама Господ допусти, ради нашега смирења, ради нашега спасења. То је наш крст браћо и сестре, који треба да носимо у овоме животу идући за Господом Христом. Тако су радили сви Светитељи Божији, када погледате житија Светих, или календар, овај мали џепни календар и видите свакога дана, по један или више Светитеља које Црква прославља.

Мали је то број у календару. Неизмерно је много, много већи који нису уписани у календар. А које и чија имена само Бог зна, и које је Он удостојио Царства свога небескога. Тамо су и преподобни Оци који су се трудили целог живота, тамо су и Свети мученици који су страдали и крв своју проливали за Господа Христа, тамо су и Свети епископи који су исповедали веру и бранили веру од разних јереси и напада, разних јеретика и кривоверника. Све те невоље браћо и сестре и данас прате нас на нашем путу. И ми смо позвани да будемо следбеници Господа Христа, да будемо на Његовом Божанском путу, на путу Светих Отаца, да и ми бранимо нашу веру Православну као што су и Свети оци бранили, као што је Свети Сава нама оставио. Јер само по тој правој вери ако по њој живимо, ако заповести Божије вршимо, и за грехе своје се кајемо, јер као људи грешимо свакога дана, каже Апостол Петар да праведник на дан греси седам пута. А ми много више од тога, више него седам пута седамдесет.

Али хвала Богу, Господ је знао наше слабости, наше немоћи, па нам је оставио лек који нас лечи од свих наших немоћи. Тај лек је покајање, Света тајна исповести и покајања. Покајање је спознаја својих грехова, свест о нашој греховности, непрекидна свест, туга што смо својим греховима Бога увредили и ожалостили, и решеност да се убудуће трудимо, да се више боримо, да грехе своје не

понављамо. Само такво покајање пред Богом има значај и то нас онда ставља пред Бога као Његове верне слуге, и он нам онда наше грехе опрашта.

Нека би дао Господ да данашњи Свети празник, и ово свето место и молитва коју смо принели Богу, буде на спасење и исцељење наших душа и тела. Нека би нас Господ удостојио да течење поста довршимо до краја, без бродолома, без грехова, без искушења, и да очишћени Светом тајном покајања и исповести, причешћем Светим телом и крвљу Господа Христа, дочекамо Његово славно Васкрсење а затим и остале празнике. И да нас удостоји Господ када пођемо одавде да се и ми нађемо у Царству Његовоме, да наследимо живот вечни, и тамо са свима Светима да и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин!